

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΪΟΥ 2014. Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Τῶν Τενεθλίων, ἡτοι τῶν ἔκκαινίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Μωκίου ἱερομάρτυρος, Μεθοδίου
καὶ Κυρίλλου φωτιστῶν τῶν Σλάβων.

Ἔτος 7^ο Τεύχος 294

Δ' Κυριακή από του Πάσχα Η θεραπεία του παραλύτου της Βηθεσδά

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δυσκολία από το να αδυνατεί ο ίδιος ο άνθρωπος να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του σώματός του, και δεν υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία από το να βρίσκεται μαζί με το σώμα και αυτή η ψυχή σε κατάσταση παραλυσίας.

Μια τέτοια κατάσταση μας παρουσιάζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Ευαγγελική περικοπή όπου θα αναγνωστεί στους Ιερούς μας Ναούς την «Δ' Κυριακή από του Πάσχα» όπως χαρακτηριστικά ονομάζεται η Κυριακή αυτή.

Ο Κύριος μας Ιησούς, ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα, όπου εορταζόταν πιθανότατα η εορτή των Πουρίμ, που συνέπιπτε ένα περίπου μήνα προ του Πάσχα. (Η εορτή του Πουρίμ, εορταζόταν εις ανάμνησιν του γεγονότος, ότι η Εσθίρ, η Εβραία σύζυγος του Πέρση βασιλιά, έσωσε το λαό της. Τον 5ο π.Χ. αι., απέτρεψε ένα συνωμοτικό σχέδιο των Περσών, που είχε ως στόχο την εξόντωση των Ιουδαίων.).

Εκεί κοντά στην προβατική πύλη των τειχών, υπήρχε μια μικρή λίμνη «κολυμβήθρα», την οποία ονόμαζαν Βηθεσδά. Στο μέρος εκείνο, και κάτω από τα υπόστεγα που υπήρχαν, μπορούσε να δει κανείς συγκεντρωμένο ολόκληρο τον ανθρώπινο πόνο. Ασθενείς, χωλοί, τυφλοί και γενικώς άνθρωποι με όλες τις μορφές της αναπηρίας...

Αλλά όλοι γνώριζαν πως ο κόσμος αυτός βρισκόταν εκεί για να βρει θεραπεία. Ο τρόπος βέβαια της θεραπείας, ήταν έξω από τα ανθρώπινα δεδομένα «άγγελος γαρ κατά καιρόν κατέβαινεν εν τη κολυμβήθρα, και ετάρασσε το ύδωρ, ο ουν πρώτος εμβάς μετά την ταραχήν του ύδατος, υγιής εγένετο ω δήποτε κατείχετο νοσήματι». (Ιωάννου Ε' 4). (μετάφραση: Άγγελος κατά διαστήματα κατέβαινε στη δεξαμενή, και ταρασσόταν το νερό. Εκείνος δε, που έμπαινε σ' αυτή πρώτος μετά την ταραχή του νερού, γινόταν υγιής από οποιοδήποτε νόσημα και αν κατεχόταν).

Ακριβώς στο σημείο αυτό παρακολουθούμε τον Ιησού, και με κομμένη την ανάσα διακρίνουμε έναν ανήμπορο συνάνθρωπο μας που βρίσκεται και αυτός εκεί. Το θέαμά του είναι άκρως συγκινητικό, και μας συγκλονίζει τόσο πολύ, αφού επάνω στο πρωτόγονο αναπηρικό του κρεβάτι, βρίσκεται ακίνητος μια ολόκληρη ζωή. Τριανταοκτώ ολόκληρα χρόνια δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση να περιμένει κανείς πότε θα προλάβει να πέσει μέσα στην κολυμβήθρα μετά την «ταραχήν του ύδατος». Όμως το περισσότερο δραματικό στην υπόθεση, δεν είναι τόσο αυτή καθ' εαυτή η πολυετής τετραπληγική του αναπηρία, αλλά το ότι ενώ βρισκόταν ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους, δε βρέθηκε μια ψυχή, τόσα έτη να τον βοηθήσει.

Πόσο σφίγγεται η καρδιά μας ακούγοντας ως απάντηση το δίκαιο παράπονο του

παραλύτου στον Ιησού «Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω» (Ιωαν. Ε' 7), όταν ο Χριστός τον ρώτησε αν θέλει να γίνει υγιής.

Μα είναι δυνατόν; Μέσα σε τόσο κόσμο να μη βρίσκεται ένας «ευαίσθητος» άνθρωπος ώστε να του δείξει και το ελάχιστο ενδιαφέρον; Και όμως αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα που ελέγχει όχι μόνο εκείνη την εποχή, αλλά δυστυχώς αποκαλύπτει και την δική τραγική αναλγησία και ηθική αναισθησία, σήμερα που θα περίμενε κανείς, τα πράγματα, τουλάχιστον στον ευαίσθητο αυτό χώρο της ψυχικής και σωματικής υγείας, να είναι καλύτερα...

Δεν γνωρίζω φίλοι μου πόσοι από εμάς συναντούμε στην καθημερινότητα παρόμοιες περιπτώσεις ανήμπορων ανθρώπων ή πόσοι συνοικούμε με αδελφούς μας που αντιμετωπίζουν παρομοίου είδους προβλήματα, ειδικών αναγκών, όπως συνήθως τα χαρακτηρίζουμε. Αυτό όμως που δεν θα πρέπει ποτέ να χάνουμε από το καντράν της συνειδήσεώς μας, είναι ότι ποτέ δεν αποκλείεται, τόσο κάποια από τα δικά μας αγαπημένα πρόσωπα, όσο και εμείς οι ίδιοι, κάποτε να βρεθούμε σε παρόμοια ή και σε χειρότερη ακόμα κατάσταση...

Ίσως και μόνο η συγκλονιστική αλλά ρεαλιστική αυτή σκέψη, να κατορθώσει να ραγίσει τη σκληρή κρούστα του πάγου, που έχει κάνει, δυστυχώς, ανάπηρες τις καρδιές μας, στο να προσφέρουν αγάπη...

Αν είναι αλήθεια, και σίγουρα είναι, ότι η μεγαλύτερη δυστυχία για έναν άνθρωπο είναι να μη μπορεί να προσφέρει λίγη αγάπη και βοήθεια, όταν ο άλλος έχει ανάγκη, τότε μπορούμε να κατανοήσουμε σε τι τραγικό όντως επίπεδο έχει καταλήξει η κοινωνία μας. Ναι, βλέποντας την κοινωνική πραγματικότητα μέσα από τη διάσταση των πονεμένων αδελφών μας που διψούν λίγες σταγόνες συμπαραστάσεως μέσα στο πικρό δοχείο του πόνου τους, είναι ανάγκη να προσγειωθούμε στην πραγματικότητα και να απεγκλωβιστούμε από τον σκληρό εγωκεντρισμό μας...

Βέβαια, θα ισχυριστούν κάποιοι, τώρα που ο λόγος αυτός κεντά την τουλάχιστον αμβλυμένη συνείδησή τους, ότι σήμερα υπάρχει η κρατική πρόνοια, τα ιδρύματα και οι «καθ' ύλην αρμόδιοι», και άλλα τέτοια, που το μόνο το οποίο κατορθώνουν, είναι να δείξουν την ρηχότητα της συνειδήσεώς τους και κυρίως να περισώσουν τον «αδάπανο χριστιανισμό τους»... Με δυό λόγια, αντιγράφουν οι τύποι αυτοί, τα όσα ισχυριζόνταν όσοι τριγύριζαν επί τριανταοχτώ έτη, γύρω από τον παραλυτικό της Ευαγγελικής περικοπής. «Μα έχει το κρεβάτι του, εξοικονομεί την καθημερινή του τροφή, βρίσκεται κάτω από στέγαστρο, ε, τι άλλο θέλει;».

Ίσως πάλι κάποιοι που έχουν ξεπεράσει την αμβλυση και έχουν «κατορθώσει» να αγγίξουν τα όρια της πωρώσεως, ισχυριστούν ότι οι ίδιοι οι ανάπηροι συνάνθρωποί μας, σε κάποιες περιπτώσεις ευθύνονται για το κατάντημά τους. Κυρίως όταν οι ειδικές ανάγκες έχουν προέλθει από δυστυχήματα, λόγω υπερβολικής ταχύτητας, λόγω καταχρήσεων κλπ.

Αλλά θα συμφωνήσουμε ότι όλα αυτά τα απαράδεκτα για χριστιανούς και πολιτισμένους ανθρώπους, το μόνο που καταδεικνύουν, είναι η άμεση ανάγκη θεραπείας που χρήζει η κοινωνία μας. Είναι πράγματι ανάγκη να θεραπευθούμε ώστε να έχουμε την ευλογία, να πονούμε με τον πόνο του αδελφού και να γινόμαστε οι «άνθρωποι» των συνανθρώπων μας.

Ο Χριστός ο οποίος «διήλθεν ευεργετών», και στην περίπτωση αυτή του παραλυτικού, με το παντοκρατορικό του πρόσταγμα, ενεργεί αμέσως την θεραπεία και δίνει την εντολή: «έγειρε, άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει» (Ιωάν. Ε' 8). Ταυτοχρόνως όμως ο Κύριος, επισημαίνει και ένα πολύ λεπτό αλλά και τόσο καθοριστικό σημείο που θα πρέπει να μη το χάνουμε ποτέ από το συνειδησιακό οπτικό μας πεδίο, τόσο όσοι νομίζουν ότι είναι υγιείς, όσο και αυτοί που με ειλικρίνεια αποδέχονται την αδυναμία τους. Και το σημείο αυτό που αποτελεί αποκαλυπτικό λόγο Του Θεανθρώπου για την περίπτωση είναι, το «ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι

αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται» (Ιωάν. Ε' 14) Δηλ. (Κοίταξε, έγινες καλά. Να μην αμαρτάνεις πλέον, για να μη σου συμβεί τίποτε χειρότερο).

Ανάγκη λοιπόν αδελφοί μου, αφ' ενός μεν ως τέκνα Θεού να έχουμε τη διάθεση να προσφέρουμε την αγάπη μας, με οποιοδήποτε κόστος στους συνανθρώπους μας, που μας δίνουν τη δυνατότητα να δείξουμε ότι δε λησμονούμε πως είμαστε και είναι εικόνες Θεού, αφ' ετέρου δε, να γινόμαστε περισσότερο προσεκτικοί στην πνευματική μας ζωή, στην καθημερινότητα, διότι αρκετές φορές «από των πολλών μας αμαρτιών, ασθενεί το σώμα, αλλά ασθενεί και αυτή η ψυχή».

Είθε ο Κύριος μας, ο Μεγάλος Ιατρός των ψυχών και των σωμάτων, να χαρίζει σε όλους μας, υγιείς και μη, την κατ' άμφω υγείαν, να προσθέτει δε υπομονή και ελπίδα στους πάσχοντες αδελφούς μας, όπως επίσης και στους οικείους τους, και τέλος να δωρίζει στις υπάρξεις μας το όμορφο και ευεργετικό χάρισμα της προσφοράς και της αγάπης.

Αμήν.

π. Ιωήλ Κωνσταντάρης

Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος

Οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος ήταν αδέρφια, μοναχοί, με μεγάλη ιεραποστολική δράση. Σε αυτούς αποδίδεται ο εκχριστιανισμός των Σλάβων και η απόδοση γραφής στη σλαβική γλώσσα.

Στη βιογραφία του ο Άγιος Κύριλλος ισχυρίζεται ότι με τον αδελφό του κατάγονται από "βασιλικό γένος". Εκείνη την εποχή ο πατέρας τους ήταν υπεύθυνος για τα θέματα στρατιωτικής διοίκησης της αυτοκρατορίας. Τα δύο αδέρφια μιλούσαν την ελληνική, ενώ είχαν σπουδάσει, ιδιαίτερα ο Κύριλλος, τη σλαβική, την εβραϊκή, τη συριακή και την αραβική γλώσσα. Η γνώση αυτών των γλωσσών τους διευκόλυνε στη μετέπειτα διακονία τους.

Ο Μεθόδιος, του οποίου το κοσμικό όνομα ήταν Μιχαήλ, γεννήθηκε το 815. Ήταν άνθρωπος της πράξης και είχε ξεκινήσει καριέρα στον πολιτικό στίβο. Διορίστηκε διοικητής της Θεσσαλίας, ενώ αργότερα έγινε μοναχός σε ένα μοναστήρι στον Όλυμπο. Ο Κύριλλος, του οποίου το κοσμικό όνομα ήταν Κωνσταντίνος, γεννήθηκε το 827. Σπούδασε στην Κωνσταντινούπολη, έγινε ιερέας και μετέπειτα έφτασε στο βαθμό του επισκόπου. Δίδαξε τη Φιλολογία, Φιλοσοφία και Θεολογία.

Το 863, μετά απο αίτημα του Σλάβου ηγεμόνα της Μοραβίας Ρατισλάβου, όταν αυτοκράτορας της Βυζαντινής αυτοκρατορίας ήταν ο Μιχαήλ ο Γ', ο Πατριάρχης Φώτιος επέλεξε τους Μεθόδιο και Κύριλλο, οι οποίοι διακρίνονταν για τη σοφία τους, για το δύσκολο έργο του εκχριστιανισμού των Σλάβων. Οι δύο ιερωμένοι δέχτηκαν με μεγάλη προθυμία και χαρά, θεωρώντας ότι με αυτό τον τρόπο θα υπηρετούσαν το θέλημα του Θεού και θα οδηγούσαν στο δρόμο της σωτηρίας τους λαούς των περιοχών που βρίσκονταν πάνω από τα βόρεια σύνορα της Αυτοκρατορίας.

Προκειμένου να διευκολύνουν την προσέγγισή τους προς τους λαούς αυτούς, χρησιμοποίησαν ένα νέο αλφάβητο, βασισμένο στο ελληνικό, το οποίο μπορούσε να αποδώσει τους φθόγγους της σλαβικής γλώσσας, και το οποίο εφηύρε ο Κύριλλος. Σε

αυτό το αλφάβητο που ονομάστηκε Γλαγολιτικό, μετέφρασαν την Αγία Γραφή, πολλά λειτουργικά και θεολογικά βιβλία, καθώς και τη Χριστιανική λειτουργική υμνολογία. Επάνω στο Γλαγολιτικό αλφάβητο στηρίζεται και η σημερινή Κυριλλική γραφή (που ονομάστηκε έτσι προς τιμή του Κύριλλου) των σλαβικών εθνών και πάνω σε αυτό αναπτύχθηκε ολόκληρη η γραμματεία τους.

Η διαφωτιστική τους αποστολή εκεί προκάλεσε την οργή, τη ζήλια και το μίσος στα μέρη των φράγκων και του γερμανο-λατινικού κλήρου και ήταν η αιτία να υπάρξουν εντάσεις ανάμεσα στην εκκλησία και την πολιτική. Οι ιεραπόστολοι αδελφοί αναγκάστηκαν από τον Πάπα Ανδριανό τον Β' να προσέλθουν στη Ρώμη για να απολογηθούν στις κατηγορίες ότι παραβιάζουν το τριγλωσσικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο η χριστιανική ιεροτελεστία μπορεί να τελείται μόνο στην Εβραϊκή, την Ελληνική και τη Λατινική γλώσσα. Εκεί ο Άγιος Κύριλλος υποστήριξε ότι όλοι οι λαοί, όπως και οι Σλάβοι, δικαιούνται να δοξάζουν τον Θεό και να δημιουργούν την κουλτούρα τους στην μητρική τους γλώσσα. Ο Πάπας Ανδριανός ο Β' επείσθη, αγίασε τα μεταφρασμένα βιβλία, ενώ σε μερικές εκκλησίες της Ρώμης τελέστηκε λειτουργία στη σλαβική γλώσσα, προς αναγνώρισή της στο χριστιανικό κόσμο. Πρόκειται για μια επιτυχημένη αποστολή των Αγίων αδελφών.

Ο Κύριλλος παρέμεινε στη Ρώμη μέχρι το θάνατό του, το Φεβρουάριο του 869. Ετάφη με τιμές στον προσωπικό τάφο του Πάπα Ανδριανού τον Β', ενώ αργότερα μετακινήθηκε στη βασιλική του Αγίου Κλεμεντίνου στη Ρώμη, όπου και σήμερα φυλάσσονται τα λείψανά του.

Το χριστιανικό διαφωτιστικό και αποστολικό έργο συνεχίζει ο μεγαλύτερός του αδελφός Μεθόδιος, ο οποίος απεβίωσε στις 6 Απριλίου 885 ως επίσκοπος Μοραβίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

14 Μαΐου	Τετάρτη Της Μεσοπεντη κοστής	<u>7-9:30 π.μ</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Ισιδώρου του εν Χίω, Θεράπωντος Ιερομάρτυρος. <u>6 μ.μ.</u> Ιερό Ευχέλαιο – Προσκύνηση Ιερών Λειψάνων. Θα ομιλήσει ο Πανοσιολογιώτατος Αρχ. π. Σαράντης Σαράντος με θέμα: «Ψυχολογία ή Πατερική Θεολογία;»
15 Μαΐου	Πέμπτη	<u>7-9:30 π.μ</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Οσίου Παχωμίου του Μεγάλου, Αχιλλείου Λαρίσης. <u>6 μ.μ.</u> Εσπερινός – Παράκληση στον Άγιο Λουκά τον Ιατρό – Προσκύνηση Ιερού Λειψάνου του Αγίου Λουκά. Ερμηνεία Παλαιάς Διαθήκης εκ του πρωτοτύπου από τον Πανοσιολογιώτατο Αρχ. π. Σάββα Δαμασκηνό.
17 Μαΐου	Σάββατο	<u>7-9:30 π.μ</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αθανασίου Χριστιανουπόλεως, Νικολάου Μετσόβου.